

בן בקדש חזיתך, מאי טעמא. אלא פן בקדש
חזיתך, אף על גב דאנא במדברא דא,
באתר דאיהו הכי, אנא חמי לך, לאתדבקא
בך, ותאיב אבתרך למחמי עונך וכבודך. ודא
איהו פמא דכתיב, משכני אתריך נרוצה,
בזמנא דתמשכני אבתרך, פלא נתרעי עמך.
הביאני המלך חדריו, אלין חדרי דגנתא דעדן.
דתנינן, פד ברא קודשא בריך הוא
לאדם הראשון, מעפרא דבי מקדשא נטיל,
ומתמן אתברי. ונפח באנפוי נשמתא דחיי,
ומתמן פתח ליה פתחא דגן עדן, ועייל ליה
בשבעין אדרין היכלין קדישין, ועבד ליה
עשר חופות. פגוונא דאינון חופות דזמין
קודשא בריך הוא למעבד לצדיקנא בגן עדן.
ומלאכי עילאי הוו מרקדן קמיה, וההו חדי
תמן.

ותמן אעבר קמיה קודשא בריך הוא, פל אינון
רוחין ונשמתין, דזמינין ומתעתדן
למהוי בבני נשא, דיפקון מיניה.

ביון דמטא למלך דוד, חמא ליה דלא הוי
ליה חיינ פלל. אמר קמיה רבונו של
עולם, מאן הוא דנא, דלא חמינא ליה חיינ,
עד דאמר ליה קודשא בריך הוא, דוד מלכא
איהו. פיון דחמא אדם הראשון כך, ויהיב ליה
משנוי שבעין שנין, ואינון שבעין שנין דחיי
דוד מלכא. וכל שייפא ושייפא מכל שייפוי,
יהב ליה מדיליה, וחסרו מאדם קדמא
שבעין שנין, מאינון אלה שנין דיליה.

בתיב, משכני אתריך נרוצה, אתוון דרזא
דשמא קדישא, הוו גליפין עילא
ותתא. בשעתא דאינון אתוון בלטין וסלקין
לגבי אתוון אתרנין, פל אינון משריין קדישין,

בן בקדש חזיתך (שם), מה הטעם?
אלא פן בקדש חזיתך, אף על גב
שאני במדבר הזה, במקום שהוא
כך - אני רוצה אותך להדבק בך,
ומשתוקק אתריך לראות ערך
וכבודך. וזה הוא כמו שכתוב (שם)
משכני אתריך נרוצה. בזמן
שתמשכני אתריך, הפל נתרצה
עמך.

הביאני המלך חדריו - אלו חדרי
גן עדן. ששנינו, כשברא
הקדוש ברוך הוא את אדם
הראשון, מעפרו של בית המקדש
נטל, ומשם נברא. ונפח בו נשמת
חיים, ומשם פתח לו פתח של גן
עדן, והכניס אותו לשבעים
חדרים היכלות קדושים, ועשה
לו עשר חופות, כמו אותן החופות
שעתיד הקדוש ברוך הוא לעשות
לצדיקים בגן עדן. ומלאכים
העליונים היו מרקדים לפניו,
והיה שמח שם.

ושם העביר לפניו הקדוש ברוך
הוא כל אותן רוחות ונשמות
שעתידות ומזמנות להיות בבני
אדם שיצאו ממנו.

ביון שהגיע לדוד המלך, ראה
אותו שלא היו לו חיים פלל. אמר
לפניו: רבונו של עולם, מי הוא
זה שלא ראיתי לו חיים? עד
שאמר לו הקדוש ברוך הוא: זה
דוד המלך. פיון שראה אדם
הראשון כך, נתן לו משנותיו
שבעים שנים, והם שבעים
השנים של חיי דוד המלך. וכל
איבר ואיבר מכל איבריו נתן לו
משלו. וחסרו מאדם הראשון
שבעים שנה מאותן אלה השנים
שלו.

כתוב משכני אתריך נרוצה,
אותיות הסוד של השם הקדוש
היו חקוקות מעלה ומטה. בשעה
שאותן אותיות בולטות ועולות

נטלין במטלנון באימתא וכסופא. בגין דלית תקיפו לעילאי.

מהבא, כל אינון בני עלמא דלית בהו כיסופא, לית להו חולקא לעלמא דאתי. כל אינון תקיפי מצחא דהוי בהו בישראל, פד הוו מסתפלין באתוון דשמא קדישא, בציצא נזרא דקודשא דכהן גדול, הוו מתברי לבייהו, ומסתפלי בעובדיהון, בגין דציץ על את הוה קאים, דכל מאן דאסתפל ביה, הוה מכסיף מעובדוי.

אתוון דרזא דשמא קדישא דיהו"ה, דהוה גליף על ציצא, הוו נהרין ובלטין ונצצין, כל מאן דאסתפל בהווא נציו, הוה חמי אתוון בלטין, ואנפוי נפלין מאימתא דמאריה, ותבר לביה לגבי קודשא בריך הוא. בנזנא דא קטורת, כל מאן דארח בהווא תננא, פד סליק ההוא עמודא, מההוא (דף פג ע"א) מעלה עשן, הוה מברר לביה בכרירי ונהירו, בחדווא ורעותא, למפלא למאריה, ואעבר מניה זוהמא וטנופא דיצר הרע, ולא הוה ליה אלא לבא חדא, לקבל אבוי דבשמא. בגין דקטורת תבירו דיצר הרע איהו ודאי בכל סטרין. וכמא דציץ הוה קאים על ניסא, אוף הכי קטורת. דלית לך מלה בעלמא, דמתבר ליה לסטרא אחרא, בר קטורת.

תא חזי, דהא אוקמוה, דכתיב, (במדבר יז יא) ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה וגו', דהא תבירו דסטרא אחרא לאו איהו אלא קטורת. בגין דהא לית חדוה וחביבו קמי קודשא בריך הוא פקטורת. וקיימא לבטלא תרשין ומילין בישא מביתא. ריחא ועשנא דקטורת, דעבדי בני נשא להווא עובדא איהו מבטל. כל שפן קטורת.

לאותיות האחרות, כל אותם המתנות הקדושים נוסעים במסעיהם באימה ובושה, משום שאין תקיפות לעליונים.

מבאן, כל אותם בני העולם שאין להם בושה, אין להם חלק לעולם הבא. כל אותם עזי המצח שהיו בישראל, פשהיו מסתפלים באותיות השם הקדוש, בצייץ נזר הקדש של כהן גדול, היו משברים את לבם ומסתפלים במעשיהם, משום שהציץ היה עומד על אות, שכל מי שהסתפל בו, היה מתבייש במעשיו.

האותיות של סוד השם הקדוש יהו"ה, שהיו חקוקים על הציץ, היו מאירים ובוטלים ונוצצים. כל מי שהסתפל באותו ניצוץ, היה רואה אותיות בולטות, ופניו נופלים מאימה של רבוננו, ושבר לבו לקדוש ברוך הוא.

כמו זו הקטרת, כל מי שמריח באותו העשן, כשעולה אותו העמוד מאותו מעלה עשן, היה מברר לבו בברור ואור, בשמחה ורצון, לעבד את אדונו, ומעביר ממנו זממת וטנוף היצר הרע, ולא היה לו אלא לב אחד פנגד אביו שבשמים.

משום שקטרת היא שברון ליצר הרע ודאי בכל הצדדים. וכמו שהציץ היה עומד על נס, אף כף הקטרת. שאין לך דבר בעולם שמשבר את הצד האחר פרט לקטרת.

בא וראה, שהרי פרשה, שכתוב ויאמר משה אל אהרן קח את המחטה וגו', שהרי השבר של הצד האחר אינו אלא קטרת. משום שהרי אין שמחה וחביבות לפני הקדוש ברוך הוא כמו הקטרת, ועומדת לבטל כשפים ודברים רעים מן הבית. ריח ועשן הקטרת שעושים בני אדם לאותו מעשה הוא מבטל, כל שפן הקטרת.

דָּבַר זֶה הוּא גְזֵרַת קַיִם לְפָנַי
הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא - שְׁפֹל מִי
שְׁמֹסְתָּכֶל וְקוֹרָא בְּכֹל יוֹם אֶת
מַעֲשֵׂה הַקְּטָרֶת, נִצּוֹל מִכָּל דְּבָרֵי
כְּשָׁפִים שֶׁל הָעוֹלָם, וּמִכָּל
הַפְּגָעִים הַרְעִים, וּמִהֲרֹר רַע,
וּמִדִּין רַע וּמִמַּגֵּפָה, וְלֹא יִנּוֹק כָּל
אוֹתוֹ הַיּוֹם, שְׂאִין יִכּוֹל הַצַּד
הָאֲחֵר לְשַׁלֵּט עָלָיו, וְצָרִיף שְׂכֹנָן
בו.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִם בְּנֵי אָדָם
הֵיוּ יוֹדְעִים פְּמָה עֲלִיוֹן הוּא
מַעֲשֵׂה הַקְּטָרֶת לְפָנַי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, הֵיוּ נוֹטְלִים כָּל מְלָה
וּמְלָה מִמֶּנָּה, וּמַעֲלִים אוֹתָהּ
עֲטָרָה עַל רֹאשׁוֹ כְּמוֹ כֶּתֶר שֶׁל
זָהָב. וּמִי שִׁישְׁתַּדֵּל בוֹ, לְהַסְתַּפֵּל
בְּמַעֲשֵׂה הַקְּטָרֶת וּלְכֹנֵן בוֹ בְּכֹל
יוֹם, יֵשׁ לוֹ חֶלֶק בְּעוֹלָם הַזֶּה
וּבְעוֹלָם הַבָּא, וְיִסְלַק מִגִּפָּה מִמֶּנּוּ
וּמִכָּל הָעוֹלָם, וְיִנְצַל מִכָּל דִּינֵי
הָעוֹלָם הַזֶּה, וּמִצַּדִּים רְעִים,
וּמִדִּינֵי גִיְהֵנָם, וּמִדִּין שֶׁל מַלְכוּת
אֲחֵרָת.

בְּאוֹתָהּ הַקְּטָרֶת, כְּשֶׁהִיָּה עוֹלָה
עֲמוּד הָעֶשֶׂן, כִּכְחַן הִיָּה רוֹאֶה
אוֹתוֹת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ פְּרוּשׁוֹת
בְּאוֹר, וְעוֹלוֹת לְמַעְלָה בְּאוֹתוֹ
הָעֲמוּד. אַחַר כֵּן, כְּמָה מְרַכְּבוֹת
קְדוּשׁוֹת הֵיוּ מְקִיפּוֹת אוֹתוֹ מִכָּל
הַצַּדִּים, עַד שֶׁעוֹלָה וּמִשְׁמַח אֶת
מִי שְׁמֵשְׁמַח. וּבְאוֹתָהּ הַקְּטָרֶת הֵיוּ
נִקְשָׁרִים קְשָׁרִים עֲלִיוֹנִים,
וְהָאֵיכָרִים יוֹרְדִים לְהַמְשִׁיף אֶת
הַדְּרָגָה שֶׁלְמִטָּה לְמַעְלָה. וְאִזּוֹ הִיא
אוֹמְרָת, מְשַׁכְּנֵי אֲחֵרִיף גְּרוּצָה,
מִשׁוֹם שֶׁקְטָרֶת קוֹשֶׁרֶת קְשָׁרִים
מַעְלָה וּמִטָּה.

פְּתַח וְאָמַר, (שְׁמוֹת ל) וְעֲשִׂיתָ מִזְבֵּחַ
מִקְטָר קְטָרֶת וְגו'. הַפְּסוּק הַזֶּה
יֵשׁ לְהַתְּבוּנָן בוֹ, מִשׁוֹם שֶׁהֵיוּ שְׁנֵי
מִזְבְּחוֹת - מִזְבֵּחַ הָעוֹלוֹת, וּמִזְבֵּחַ
קְטָרֶת הַבְּשָׂמִים. זֶה בַּחוּץ וְזֶה
בְּפָנִים. מִזְבֵּחַ הַקְּטָרֶת הַזֶּה הוּא פְּנִימִי.

מְלָה דָּא אִיהוּ גְזֵרַת קַיִמָּא קַמִּי קוֹדֶשׁא בְּרִיף
הוּא, דְּכָל מָאן דְּאֶסְתַּפֵּל וְקָרִי בְּכָל יוֹמָא
עוֹבְדָא דְקְטוֹרֶת, אֶשְׁתַּזִּיב מִכָּל מְלִין דְּחֵרְשִׁין
דְּעֵלְמָא, וּמִכָּל פְּגָעִין בִּישִׁין, וּמִהֲרֹרָא
בִּישָׂא, וּמִדִּינָא בִּישָׂא, וּמִמוֹתָנָא. וְלֹא יִתְּזַק כָּל
הֵהוּא יוֹמָא, דְּלֹא יִכִּיל סְטָרָא אֲחֵרָא לְשַׁלְטָאָה
עָלֵיהּ, וְאֶצְטְרִיף דִּיכּוּיִן בִּיהּ.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אִי בְנֵי נָשָׂא הוּוּ יוֹדְעֵי כְּמָה
עִילָאָה הוּא עוֹבְדָא דְקְטוֹרֶת קַמִּי קוֹדֶשׁא
בְּרִיף הוּא, הוּוּ נְטְלֵי כָּל מְלָה וּמְלָה מִנֵּיהּ,
וְסִלְקֵי לָהּ עֲטָרָא עַל רִישֵׁיהּ, כְּכֹתְרָא דְדִהְבָּא.
וּמָאן דִּישְׁתַּדֵּל בִּיהּ, לְאֶסְתַּפֵּלָא בְּעוֹבְדָא
דְקְטוֹרֶת, וּלְכּוּיִן בִּיהּ בְּכָל יוֹמָא, אִית לֵיהּ
חוּלְקָא בְּהָאֵי עֵלְמָא וּבְעֵלְמָא דְאֲתִי, וְיִסְלַק
מוֹתָנָא מִינֵיהּ וּמִכָּל עֵלְמָא, וְיִשְׁתַּזִּיב מִכָּל דִּינִין
דְּהָאֵי עֵלְמָא, וּמִסְטְרִין בִּישִׁין, וּמִדִּינֵי דְגִיְהֵנָם,
וּמִדִּינָא דְמַלְכוּתָא אֲחֵרָא.

בְּהוּוּא קְטוֹרֶת, כַּד הָהּ סִלְקֵי תִנְנָא בְּעֲמוּדָא,
כְּהִנָּא הָהּ חֲמִי אֲתוּוֹן דְרִזָּא דְשָׂמָא
קְדִישָׁא פְּרִישֵׁן בְּאוֹרָא, וְסִלְקִין לְעִילָא בְּהוּוּא
עֲמוּדָא. לְבַתֵּר, כְּמָה רְתִיכִין קְדִישִׁין הוּוּ סְחָרִין
לֵיהּ מִכָּל סְטְרִין, עַד דְּסִלְקֵי וְחָדִי לְמָאן דְּחָדִי.
וּבְהוּוּא קְטוֹרֶת הָהּ מִתְקַשְׁרֵי קְשָׁרִין עִילָאִין.
וְשִׁיפִין נִחְתִּין לְאִמְשָׁכָא לְדְרָגָא דְלִתְתָא
לְעִילָא. וְכַדִּין אִיהִי אֲמֵרָת, מְשַׁכְּנֵי אֲחֵרִיף
גְּרוּצָה. בְּגִין דְקְטוֹרֶת אִיהִי מְקַשֶּׁר קְשָׁרִין עִילָא
וְתַתָּא.

פְּתַח וְאָמַר, (שְׁמוֹת ל א) וְעֲשִׂיתָ מִזְבֵּחַ מִקְטָר קְטָרֶת
וְגו'. הָאֵי קָרָא אִית לְאֶסְתַּפֵּלָא בִּיהּ. בְּגִין
דְתֵרִין מְדַבְּחִין הוּוּ, מְדַבְּחָא דְעֵלוּוֹן, וּמְדַבְּחָא
דְקְטוֹרֶת בּוֹסְמִין. דָּא לְבַר, וְדָא לְגָאוּ. הָאֵי
מְדַבְּחָא דְקְטוֹרֶת, אִיהוּ פְּנִימָאָה.